

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι Έλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι Έξοδον μετρούντες χρόνον
Έσταν γΐν εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ ὡ φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα δυοσ μέρη—δ έ κ α φ έ ρ ά γ κ α και ' σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου Τσελεπί
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πρῶτη τοῦ Δεκεμβρίου,
μηνὸς ὀλίγον κρύου.

Πούντος ἑπτακόδα και θαρανταένα,
μούχλα, σιχαμάρα, κι' ὀλα παγωμένα.

Ένα δάκρυ παρὸ
Έσοῦ Παρὰ τὸν νεκρό.

Τῆς Ἐπιστήμης ἔσβυσε μεγάλος ἀθλητής,
ποῦ τὸν λαμπροστόλιζαν παράσημ' ἀρετῆς,
και μὴ τὸν ἄνδρα τὸν νεκρὸ κυττοῦν χωρὶς μιλιὰ
και μὴ τὴν Ἐπιστήμη,
ποῦ πρὶν τῆς ὥρας ἔριξε' στ' ἄνδρακι του μαλλιὰ
τῶν γηρατειῶν τ' ἀσχημ.

Στεφάνια δὲν ἐξήγησε κανέναν ἀ τοῦ φέρη,
και μ' ἔκαν πόνο τόσο
φιλοῦσαν ἀστεφάνωτη κορφή, ποῦ κάθε χέρι
τὴν εἶχε στεφανώσει.

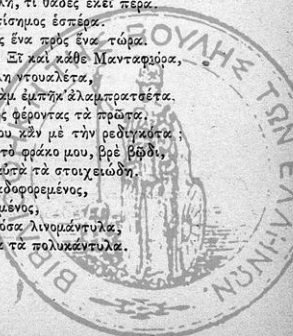
Κι' ἐκεῖνοι, ποῦ ἔσταν ἴσκιο του μεζάλωναν ὡς τώρα,
κι' ἐκεῖνοι, ποῦ ἔστερώθησαν ἀφτέρωτοι σιμά του,
στρώνουν μὲ ρόδα τὴ μεριά, ποῦ Φήμη λευκοφόρα
σὲ μάρμαρο κατάλευκο σκαλίζει τ' ὄνομα του.

Και τὸ μεγάλο τὸ Σχολεῖο μ' ὀλόμαυρα παντζέρα
σκόρπια μὲς ἔστην ὄφρακια του
κυττάζει τὰ στεφάνια του,
και κλαίει θάνατο διπλο δασκάλου και πατέρα.

Φαδουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέναν ἴντος οἰκίος.

Π.—Ἐπήγες ἔστο Βασιλικό ;
Φ.— Καὶ μ' ἔρωτῆς, βουδάλι ;
Π.—Ἐπήγες ὀλομόναχος ;
Φ.— Τί λές ; ἐπήγαν κι' ἄλλοι.

Ἐπήγανε κι' ὀ Βασιλεῖς,
ἔπηγαν κι' ὀ πρῶτοι τῆς Αὐλῆς,
ὀ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος κι' ἔλο τ' ἔργοντολόγι,
και πάλ' ὀ καροτσιέρηδες ἔβηκαν μ' αὐτοῦς ἀγῶγι.
Π.—Φαντάζομαι, βρε Φασουλή, τί θάδες ἐκεῖ περᾶ.
Φ.—Μεγάλης συγκινήσεως ἐπίσημος ἔσπερα.
Π.—Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ τὰ πῆς ἔνα πρὸς ἔνα τῶρα.
Φ.—Ἦταν ἡ Μι κι' ἡ Νι κι' ἡ Σι και κάθε Μανταφίρος,
νέε κομπὲ κτενίσματα, μεγάλη ντουαλέτα,
κι' ἔγω πὸς λές μὲ τὴν Μαντὰμ ἐμπή' ἀλαμπρατσέτα.
κι' ἐκὺτταξα μὲ τὰ λορνὶν τοῦς φέροντας τὰ πρῶτα.
Π.—Πῆγες μὲ τὴν βελάδα που ἔλν μὲ τὴν ρεδιγίκατα ;
Φ.—Κι' ἔγω βεβαίως ἔφορασα τὸ φράκο μου, βρε ββδι,
και μὴ καθόλου μ' ἔρωτῆς γι' αὐτὰ τὰ στοιχειώδη.
Λοιπὸν ἐπήγα, Περικλή, βελοδοφορεμένος,
κι' ἦμουν συναχμομένος,
κι' ἐπῆρα γιὰ καλὸ κακὸ καμπίσα λνομάντυλα,
κι' εἶδα τὸν πολυέμοιο, κι' εἶδα τὰ πολυκατύλα.
Π.—Ἐθαύμασες ;

Φ.— 'Ακουσ'εκεί!... τί λούσα και τί πάστραι!...
 Ψυχή μου τί καλοριφέρ, τί σόμπαι, τί θερμάστραι.
 'Εκει κανένας κίνδυνος δέν είναι ν'άρρωσταίνωμαι,
 και θά πηγαίνω, Περικλή, συγχά για νά ζεσταίνωμαι.
 Μία θερμότης άπαλή μου χάιδευε τή ράχη...
 φαντάσου ποῦ μοῦ πέρασε και βήλα και σινάχι.

Π.— 'Αμμ'είδες και τό Φουκαγιέ ;
 Φ.— Τόδα κι'αυτό, διαβόνητρο γυιέ.
 Μόσα σ'αυτό λιμάρει,
 μόνον ποῦ δέν φουμάρει.

Π.— Τό Κυλικετον, Φασουλῆ, για νά πές μου πῶς σοῦ 'φάνη;
 Φ.— 'Εκει σάν 'εργε, Περικλή, μπορεῖς νά φας και δείπνο,
 κι'ως ποῦ τῆς παραστάσεως τό τέλος νά σημάνη
 'εκαπλόνης για τή χώνεψη και πέρις κι'έναν ὕπνο,
 κι'ἄστερα πῆς σ'τό σπῆτι σου και πέρις τόν καλό...

Π.— Μωρέ με'τοῦτα ποῦ μοῦ λές μοῦ 'πῆρες τό μακάλο.
 Φ.— Κι'αύωμη ποῦσαι, Περικλή... δέν σούπα τό μισά...
 νά 'δῃς παραπετάσματα, κουργινας και χρυσά.
 νά 'δῃς τί κατακόκκινο και πορφυρόδες χρώμα,
 νά 'δῃς κι'έκεινη τῆ Σικνή, νά 'δῃς ἐπιτυχίαι,
 μόλις τήν εἶδαν ἄνοιξαν μέ πιθική τό στόμα,
 ποῦ λές πῶς ἤλθαν γάσκοντες ἀπό τῆς Ἐπαρχίαις.
 Μά βλέπω, Περικλή, και σὺ πῶς γάσκες ὀλοένα...
 και ποῦ νά 'πήγαίνεις ἐκεῖ!... θά τάχεις σάν χαμένα.

'Υποτρέμον τόσα χεῖλη,
 κι'ἤλθαν Σοροκλεῖς κι'Αἰσχύλοι,
 και σικαί κλεινῶν πατέρων 'ψυθίριζαν ἐκεῖ πέρα
 πῶς τό Θεάτρον ἀνάστη,
 και 'τινάζαν τὰ φερέα τῶν και μᾶς ἔκαναν ἀέρα
 σ'τοῦ καλοριφέρ τῆ ζέστη.

Μά τί ζέστη, τί θερμότης!... κι'ὕταν ἤχησε βαρεδιά :
 ἀπ' τὰ κόκκινα βγαλμένη χαιρε χαιρε, 'λευθεριά,
 δέν κατ'άλλαχ καθύλου, Περικλέτε φοβοχέλια,
 νά περῆν τὰ κόκκιλά μου παχονίς ἀνατριχίλα.

'Ω προπάτορες τοῦ μέλους,
 σεις ἐστὲ και μεθ' ἡμῶν...
 σῦρετέ μας ἐπὶ τέλους
 πρὸς τῆς Τέχνης τὸν βωμόν.

Σεῖς ἐμπνεύσατε κυρίως, σεις ἐμπνεύσατε κυρίως,
 και πρὸς ἐκπληξιν και θάμβος τὸν ἀκούσαν τὸν λαὸν
 δέν ἀσθεστον λαμπάδα τῆς μεγάλης ἱερείας
 σ'τῆς Ζαζῆς ἐμβάσατέ μας τὸν σεμνότητον Ναόν.

Κόρκι σεις τῆς Μνημοσύνης,
 μετὰ τὴν μακρὴν σιγὴν
 συγκατέθετε σ'τὴν γῆν
 τῆς συγχρόνου Ρωμοσύνης.

Στεφανώσατέ μας πάλιν και χορεύσατε χοροῦς
 νά τροφώσων μ' ἔκεινας τὸν ἀρχαῖον τὰς στροφὰς,
 νά λατρεύσωμεν τὴν Τέχνην και σ'τοῦς τρέγοντας καιροῦς,
 ποῦ μᾶς Τέχνην βασιλευεῖ πῶς ν'ἀρπάξης και νά φας.

'Ὅπως ἄλλοτε και τώρα με'κοθρόνους νά φανῆς,
 Δόξαι σὺ τῶν πολυέθρου τοῦ κλεινοῦ κι' Ἰοσταφάνου,
 κι' ὄλους μύστας τέλος πάντων νά μᾶς χρίσης τῆς Σικνής,
 τῆς Ἀρχαίας και τῆς Νέας τοῦ κυρίου Χρηστομάου.

'Ω προπάτορες σοφοί, τί συνάρι Ζηλευτό
 σὰς κυττάζει, σὰς τιμᾶ, και 'μπροστά σας κλίνει γόνυ...
 πτερυγίζετε και σεις με' σ'τό Θεάτρον αὐτό,
 ποῦγε και καλοριφέρ κι'ή σικιά σας δέν παγώνει,
 κι'οὔτε κίνδυνος δέν εἶναι σὲ Πλατείας σάν κι'αὐταῖς
 νά σὰς βάλουσε βεντουζαῖς εἶτε κύρραις ἢ κορταῖς.

Τέτοιαι τοὺς εἶπα, Περικλή, συγχίνησις με' πίνγει,
 κι'ἰδοῦ τό παραπέτασμα χωρίζεται κι'ἀνοίγει.
 Τότε δὴ τότε τῆς Σικνής ἐφάνη τό παρτέο,
 τότε δὴ τότε πρὸς αὐτὴν ἐστράφη κάθε βλέμμα,
 κι'ἐκύταξε τὸν Ἄλφειο νά τρέξη, Περικλέτε,
 σάν τῆς Πεντέλης τό νερό, ποῦ πάει ῥέμμα ῥέμμα.

Εἶδα και κάμπο παρεκει και λόφο και ραχοῦλα,
 εἶδα και δέντρα μερικὰ
 παρμόικα σάν φυσικὰ,
 και ἔπερτε με' σ'τὰ φύλλα των ὑψηλῆ φιλή βροχοῦλα,
 ποῦ γίνεται με' κάμποσα μπιζέλια και ρεβίθια,
 κι'ἐνόμισες σὺρ μὰ παρόλ πῶς ἔβρεξε σ'τ'ἀλλήθεα.

Εἶδα και γλήθ πρᾶσινη, κι'ἀπόρρα πολλὸ
 σάν ἔμαθα πῶς γίνεται με' πράσινο χαλί,
 κι'ἐκῦτταξε περίεργος τὰ δέντρα, τῆς βρογαῖς,
 κι'ἀκούω μποῦμα, βρε γακουντῆ,
 και με' τρομάζει μετὰ βροντῆ,
 ποῦ 'νόμισα πῶς ὄχλωμα και πάλι ταρραῖς.

Κι'ἐνθ' ἔκτυττοσα, Περικλή, μαζὶ με' τὴν κυρὰ
 τὸν ποταμὸν τὸν Ἄλφειόν, τὸν ἀλθῶδες θουμάσιον,
 δέν ζερω πῶς θυμῆθηκα κι'έκεινα τὰ νερά,
 ποῦ θά μᾶς φέρουν κατ'αὐτὰς με' ἀπὸ τό Θριάσιον.

Εἶδα και κάτι σύννεφα κελῶς και τοῦρανοῦ,
 κι'ὄ Τεβουλάρης ὄρθιος παρὰ τό ῥέον νῆμα
 ἔλεγε τὸν μονόλογον τοῦ Φιλανθρωπιστοῦ
 με' ἀπὸ τό περισήμον τοῦ Βερναρδάκη δράμα.

'Ὁ Τεβουλάρης ἀλθῶδες τοῦ πάντα συγνεῖται,
 τρέμ' ἢ φωνῆ σ'τὰ χεῖλη του, τὰ λόγια λησμονεῖ,
 κι'ἐλυθῶς τὸν χειροποτοῦν μικροῖ μετὰ μεγάλων,
 και τὸν ἐχειροκρότησα κι'ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.

Τῆς Τέχνης κατεφλέγετο περιφλεγιῆς ἐστία
 κι'ἐπόψανε τὰ σοβαρὰ κι'ἀρχαῖονε τάσταῖς,
 τούτέστι τοῦ Κορομηλά μὴ κορομηλά πρώτης,
 ποῦ τῆς σικνής ἐνθουσιῶν ὑπῆρξε θιασώτης.
 Κι'ἐγὼ ταῦτά μου 'τέντωσα κι'ἐπρόσεξα ν'ἀκούσω,
 κι'έκεινη ποῦ παριστᾶνεν εἶχαν μεγάλο λοῦσο,
 και τότε πῶς ἐφάνινο σάν παρακλισμένοι
 γιατί σὲ πολυτέλειαι δέν εἶναι μεθῆμενοι,
 και χάνει τὴν ἀφέλεια
 σάν βλέπης πολυτέλεια.

Κι' ευχαριστεύο το κοινό κι' έγελα κι' έμειδιά,
κι' άρχισε κι' ή πολύροση του Μπάμπη κωμωδία,
κι' έν μέσφ τόσο γέλοτος και καχχασημοι μεγάλου,
Έγινε κι' ό Ζάνος κι' έπαιξε τόν ρόλο του δασκάλου,
πού σηκοτάκι χόρταινε και κρύα και ζεστά...
ό Μπάμπης όμως έμαθα δέν π'ήρε ποσοστά,
κι' άπέμεινε μέ τήν τιμή... κι' αυτό δέν είναι 'λίγο...
λοιπόν 'τελειωσε πού λές κι' έβγινε γιά νά φύγω,
μέ 'γίνθηκε γιά τά παλτά μεγάλο 'ξαφνικό
μέσ 'στό Βασιλικό.

Κι' έπάθανε κακή δουλειά
κι' έτρέχανε μέ φούρια,
κι' όσοι 'φορούσανε παληά
τάλλαζαν μέ καινούρια.

Όυ μ'ήν κι' έγώ 'προσάθησα μετ' άλλων έπιμόνος
κ'ένενα δυνατό παλτό νά πάρο του χειμώνος,
πλήν κάθε μου προσάθεια ματαία κι' άτυχής
κι' άπέμεινα μέ τό παλτό τής πρώτης έποχής.

Και σάν έπ'ηγα σ'ήτι μου μαζι μέ τήν κυρά μου
έπα 'σόν μάγειρά μου :
'Μπορείς αλήθεια μετ' βροχή νά κόνης μέ μιτζέλα ;
κι' αυτός σάν καλοκάγαθος 'λιώθηκε 'στό γέλοιο.

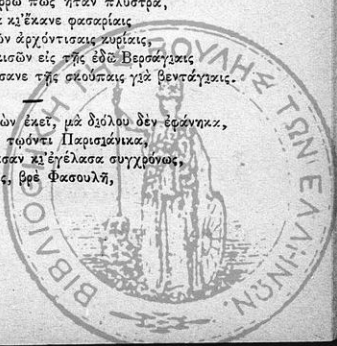
Π. — 'Αμμ'είδες, βρέ, και τήν Ρεζάν ;

Άκους έκει! τήν είδα,
κι' εσάστια κι' άπόρησα... ψυχή μου, τί Γαλλίδα!
Π. — Και δέν μου λές έπλήρωσε τριάντα και σαράντα,
ή μήπως 'πήγε τζαμπατζής καθός πηγαίνεις πάντα ;
Φ. — Πλήρωσα και δέν 'πλήρωσα... μή 'έρωτ'ες γιά τοστο...
'πήγα μέ τήν κυρία μου νά 'δω κι' αυτό τό φρούτο,
κι' ήσαν και πάλ' οι Βασιλείς, όλα τά Πριγκηπόπουλα,
και τάλλα τάρχοντόπουλα.

'Ήσαν κι' ίππόται κι' εγυνεϊς
καθός ό Καίσαρ του Βαζάν,
κι' είδα 'στό φώτα τής Σκηνής
τήν Γαβριέλα τήν Ρεζάν.

'Έγινε νά παίξη τήν Σάν-Ζέν, τήν πετακ'ή τσακίστρη...
έπί του Ναπολέοντος θαρρώ πώς ήταν πλούστρα,
κι' έπειτα 'έγινε Δουκίσα κι' έκανε φασαρία
σάν μερικιάς τών 'Αθηνών άρχόντισσας κυρίας,
πού 'πήσαν τίτλους Δουκιών εις τής εδύ Βερσαζέας
κι' ή μάνικας των 'εστούσανε τής σκούπας γιά βεντάχιας.

Μ. — 'Ήμεν κι' έγώ παρών έκει, μετ' διόλου δέν ερώνηκα,
κι' άκουσα κάτι Γαλλικά φωνήν Παρισιάνα,
κι' είδα πολλούς κι' έγέλασαν κι' έγέλασα συγχρόνος,
πού 'νόμισες, βρέ Φασουλή,

ὅσπου Βοναπάρτη τὴν Αὐλὴν
πῶς ἤμουνα Βαρόνος.

Δὲν ξέρεις πῶς ἐγέλασα σὺν κάτοχος κι' εἰδήμων
τῶν Γαλλικῶν ἐθίμων,
κι' ἐξήγησα λεπτομερῶς τοῦ κάθε βλακηνεῖου
τοὺς τύπους τῆς πικρίας Αὐλῆς τῆς Ναπολεοντείου,
τῆ πόρρωστ' ἀποστήριξι καὶ τὰ κὰν κὰν ἐκεῖνα,
ποῦ τῶρα κι' οἱ μπουρζουζὶ τὰ ξέρουν ὅσταν Ἀθήνα.

Τοὺς εἶπα γιὰ τ' Ἀνάκτορα τῆς πάλαι Κομπιένης,
ποῦ δὲν ἔμπορῶσε εὐκόλα νὰ μπαίνεις καὶ νὰ βγαίνεις,
τοὺς εἶπα πῶς ἐφέροντο κι' οἱ τῶν Αὐλῶν ἱππῶται,
πῶς ζῶσαν κι' οἱ Μομορκανοὶ, ποῦ δὲν ὑπάρχουν πλέον,
πῶς ἤμουνα ἕνας Δὸν Ζουκὸν τῶν Δεσποινῶν τῶν τότε
καὶ πῶς μ' ἐξήλεσε συχνὰ κι' ὁ μέγας Ναπολέων.

Τὰς συνηθείας ἔπειτα τοὺς ζήτησα τῶν Γάλλων
καὶ τὰς κυρίας ἀπορρομὰς τῶν Αὐλικῶν σκανδάλων.
Τοὺς εἶπα φίλος τῆς Σὰν Ζὲν κι' ἐγὼ πῶς ἐγραμμάτισα,
ὅτ' ὄσους τοῦ Φονταίνεβλὼ μαζί τῆς πῶς περπάτησα,
καὶ τῶν Ρομηῶν ἐκλαύσκων περιφρανεῖς βλακειῖς
ὑπὸ τὰς καστανεῖς τοῦ κι' ὑπὸ τὰς ἀκακίαις.

Αὐτὰ ποῦ λὲς ἐρμήνευσα σὲ μερικὸς πλησίον
ὡς κάτοικος τῶν πικλιῶν καὶ τῶν νέων Παρισίων,
κι' ἐνόη' αὐτοῦσα ὅσταν Σκηνὴν τὸν μέγαν Ναπολέοντα
βλέπω καὶ κἀποιοῦ τοῦ κυρίου λυκοκοντόφρον λένοντα
μὲ δυνατὸ ρουχαλιτὸ ὅτ' ὀπλὰν νὰ κομμάται
καὶ τῆς τριάντα τοῦ δραγματικῆς καθ' ὕπνου νὰ θυμῆται,
κι' εἶπα ἐνὰ κι' ἕνας μπουρζουζὸς, ποῦ δὲν καταλαβαίνει
μῆτε τὸν ρόλο τῆς Σὰν-Ζὲν, μῆτε τὴν Κομπιένη.»

Φ. — Κι' ἐγὼ πῆγα ὅσταν Ζαζὴ
καὶ σὺν πρώτῳ ζῶ ὅτ' ἄν ζῆ
τὴν ἐκῦτ' αὐτὰ χαζά.

Μὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, Περικλέτο Παρισιάνε,
φάνεται τεγνίτρα πρώτης κι' ἡ Γαλλίς αὐτὴ πῶς θάνα.
Τὴν εὐρίσκω Παρισιάναν μὲ χαρῖσματα περίσσια,
κι' ἂν δὲν πῆγες ὅτ' ἄν Παρίσιον,
δὲν ἔμπορῶσε νὰ μῆγες καθόλου
ὅσταν οὐσία κάθε ρόλου.

II. — Μ' ὄλα ταῦτα τὸ κοινὸν
τῶν συγγενῶν Ἀθηνῶν
ἐξετίμησε τὴν τέχνην τῆς Γαλλίδος, Φακουλλῆ,
μοναχὰ παρκαπονεῖται ποῦ τὴν πῆλῶσε πολὺ,
κι' ἔγειε δίκρο κι' ἡ Ζαζὴ
νὰ μὰς πῆ μεγάλη ζῆ,
κι' ὕταν, φίλε μου, κανέναν σκῆζῃ κάτω τῆς τριάντα
μῆλιστα σὲ περιστάσεις, ποῦ ξεπέφτει κάθε ράντα,
ὅσα κι' ἂν τοῦ πῆς ἄσπετα τῆς τριάντα τοῦ θυμῆται
καὶ τὸ τάλαντον τῆς Τέχνης ἀκριθὸ δὲν ἐκτιμᾶται.

Φ. — Λοιπὸν ἐπῆγα ὅσταν Ζαζὴ μὲ μίαν ρεδιγιάττα
κι' ἡ Γαβριέλ' ἀγγίλισε νὰ πικίη τὴν κοκότα,
κι' ἐβλεπα μ' ἄλλους ἀπορῶν
τὰς διαχῶσεις ἐταίρων,
τὰ νῆζα, τὰ τακτικώματα παρθένου φλογερὰς,

ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ θυμηθῶ τὴν κόρην Ζανταρᾶς.
Οὐ μὴν καὶ λέξεις ἄκουσα τακτικώτικαις κι' ἀγρίαις,
ποῦ σὺν τῆς λὲς Φραντζέζικα γελῶνε καὶ κυρίας.

II. — Λοιπὸν καὶ σὺ σεμνότητος μοῦ ἔγῃκες, μπεγλιδάνη,
ποῦ κόσμον ἐξεραζύλισε μὲ τὸν Ἀριστοφάνη ;
Φ. — Εἶσαι χωριότης πρόστυγος κι' ἄς φανείσαι μὲ γνῶσι
καὶ τρόπο ντυτικῶτο,
ὁ δὲ χωριότης, ὡς γνωστὸν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ νοιῶση
τὸ τί τὸ πῆ σρουγγάτο.
Εἰσῆνας στενοκέφαλος καὶ τέτοιος θ' ἀπομεινῆς,
καὶ πῶς ἔμπορῶσε, ζωντοβόλο, ποτὲ σου νὰ συγκρίνης
μὲ τέτοιον πορνοφάρμακα, μὲ τέτοιον περιτρίμμακα,
τοῦ θεσπεσίου κωμῶδου τὰ κελαδοῦντα ρήματα ;

Λοιπὸν ἑτελῶσε ποῦ λὲς καὶ τῆς Ζαζὴς τὸ δράμα,
μεγάλῃς ἠθικότητος καὶ παρθενικῆς κρᾶμα,
κατόπι εἶδα τὴν Σαπφῶ, τὴν κόρη τὴν ἀγία,
δράμα κι' αὐτὸ κατάλληλο γιὰ Παρθεναγωγεία,
καὶ τοῦτος εἶπε τὸ μακρὸν κι' ἐκείνος τὸ κοντὸ του
κι' εὐχарιστήθηκε καθεὶς ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του.

Τοιούτους ἔδρεψε κι' ἐδῶ θριάμβους, βρὲ Σγαρίλιο,
κι' ἐθαύμασε τάρχακα μας, τὸν οὐρανὸν, τὸν ἥλιο,
καὶ τῶρα μὲ συγκίνησιν πολλὴν ὀ ἀναχωρήθη
καὶ πάει τοὺς παράδες μας νὰ φάη ὅτ' ἄν Παρίσι.
Κι' ἂν ἴγῃς σὺ φανίκατο τοῦ κόσμου τὰ φίλα
γιὰ τοῦτο νὰ μὰς συμπάθηξ, κυρία Γαβριέλα,
σὲ βεβαίω πῶς ἄλλοτε θὰ πάρησ πρὸ πολλὰ,
βλέπεις καὶ τὸ συνάλλαγμα δὲν εἶναι παῖξ γέλα.
Διὸ κι' ἐγὼ σὲ χαίρω, τῆς Τέχνης ὁ σαφάρης...
ἀρεθουάρ, Σαπφῶ, Σὰν-Ζὲν, Ζαζὴ, καί... νὰ μὰς γράφης.

Καὶ τῶρα μετὰ τὴν Ρεζᾶν θὰ δοῦμε τὸν Ρε-Ζάνο,
κι' ἐγὼ τὸ μέλι τῶν Τεχνῶν ἀπλήστως θὰ βυζῶνω.
Ἐρέτος γιὰ τὴν θάλειαν πολὺς σεντάς ποῦ μ' πῆκε,
πλὴν ἐμαθὰ μετὰ χαρᾶς σπαρταριστὸς πῶς ἔγῃκε
κι' ὁ Μπαίντεκερ ὁ θαυμαστός τοῦ Γεώργη Μαυρογιάνη,
ὁ περιέχων σύγχρονα κι' ἀρχαῖα τεμένη,
καθὲν μέρος ἀσπῆμο, μὲ καὶ σημαντικὸν,
παλρὸ καὶ νέα θέατρα καὶ τὸ Βασιλικὸν.
Βάστα τὸν νέον Μπαίντεκερ νυχθημέρον ὅτ' ἔχει
νὰ μάθηξ λιμένας, ποταμοὺς, καὶ χίλια τόσα μέρη,
χωρὶς ποτὲ σου νὰ τὰ δῆς... πέντε δραγματικῆς ἂν δώσης
θὰ γίνης περιηγητὴς γεμάτος ἀπὸ γνώσεις.

II. — Πῶω γι' αὐτὸν τὸν Μπαίντεκερ τῆς πέντε νὰ πληρώσω
κι' ἐτόμωσα τὴ ράχη σου γιὰ νὰ τὴν μαγαλαρώσω.

**Κι' ὁ Ρωμῶνος πικρὰ θνητὴν
τοῦ Καμπύτου τὸ θανά.**

Ἐργάτης λόγων ἄφησε τὴν ὕστερη πνοὴ
μὲς ὅσταν ἀγῶνα τῆς τιμῆς... χίλιαις φοραῖς τιμὴ του,
ποῦ μὲξ ἰδέας ἔνειρο ἔβατοσε τὴ ζωὴ,
ποῦ ἴλιγο ἴλιγο ζέφουρε μὲς ἀπὸ τὸ κορμὶ του.

Ὅσταν ὁμορροζὴ τῆς Τέχνης τοῦ δὲν κἀνηκαν λιθάνια,
μοναχὰ δὲο δακρυβρέκτα τὸν σκέπασαν στεφάνια,
καὶ τῆς ζωῆς τοῦ τῶνερο τὸ πῆρε καὶ ὅσταν Ἀδῆ
νὰ τῶχη πῶς ἀκοίμωτο ὅστω τάφου τὸ σκοτάδι.